δὲ καὶ ὅτι περὶ ἄλλων τεχνῶν. οἱ οὖν ἀδύνατον τὰς τοιαύτας ἔχειν τέχνας, μὴ μαθόντα τί ποτε καὶ λαμβάνοντα, καὶ μὴ ἔχειν μὴ ἀποβάλλοντά ποτε (ἢ γὰρ λήθη, ἢ πάθος τι, ἢ χρόνῳ. οὐ γὰρ δὴ τῷ γε παράγματος φθαρέντος. ἀεὶ γὰρ ὄντι) ὅταν παύσωνται, οὐκ ἕξει τὴν τέχνην. πάλιν δ' δύδυς οἰκοδομήσας πῶς λαβών· καὶ τὰ ἄψυχα δὲ ὁμοίως. οὔτε γὰρ ψυχρὸν, οὔτε θερμὸν, οὔτε γλυκὺ, οὔτε ὅλως αἰσθητὸν οὐδὲν ἔσται μὴ αἰσθανομένων. ὥστε τὸν Πρωταγόρου λόγον συμβήσεται λέγειν αὐτοῖς. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἀφαίρεσιν ἕξει ἐφ' ἑαυτὸν, εἰ μὴ αἰσθάνοιτο, μηδ' ἐνεργοῖ. εἰ οὖν τὸ φλὸν τὸ μὲν ἔχον ὄψιν, πεφυκὸς δὲ καὶ ὅτε πέφυκε, καὶ ἐπ' ὡς οἱ αὐτὸ τυφλοὶ ἔσονται πολλάκις τῆς ἕωθεν πολλάκις τῆς ἡμέρας καὶ κωφοί. ἔπι εἰ ἀδύνατον τὸ ἑστηκὸς δυνάμει τὸ μὴ ἑστῶς, ἀδύνατον ἐνδέχεται γενέσθαι τὸ δ' ἀδύνατον ψεύδος, ὁ λέγων ἢ εἶναι, ἢ ἔσεσθαι, ψεύσεται. τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦτο ἐσήμαινεν. ὥστε εἴτε οἱ λόγοι ἐξ ἀίδιοι καὶ κίνησιν καὶ γένεσιν. ἀεὶ γὰρ τό, τε ἑστηκὸς ἑστήξεται, καὶ τὸ καθήμενον καθεδεῖται. ἢ τὸ αὐξήσεται, αὐξήσεται. ἀδύνατον γὰρ ἔσται αὐξήσεται, ὅ γε μὴ δύναται αὐξήσεται. εἰ οὖν μὴ ἐνδέχεται ταῦτα λέγειν, φανερὸν ὅτι δύναμις καὶ ἐνέργεια ἕτερόν ἐστι. ἐκεῖνοι δὴ οἱ λόγοι, δύναμιν καὶ ἐνέργειαν ταὐτὸ ποιοῦσι. καὶ οὐ μικρόν τι ζητοῦσιν ἀναιρεῖν. ὥστε ἐνδέχεται δυνατὸν μὴ ὂν εἶναι, μὴ εἶναι δὲ· καὶ δυνατὸν μὴ εἶναι, εἶναι δέ. ὁμοίως δὲ καὶ περὶ ἄλλων κατηγορεῖν δυνατὸν βαδίζειν ὄν, μὴ βαδίζειν δέ· καὶ μὴ βαδίζειν, δυνατὸν εἶναι βαδίζειν. ἔστι δὲ δυνατὸν τοῦτο, ᾧ ἐὰν ὑπάρξῃ ἡ ἐνέργεια οὗ λέγεται ἔχειν ἢ δύναμιν, ὥστε ἔστι ἀδύνατον. λέγω δ' εἶναι, εἰ δυνατὸν καθῆσθαι, καὶ ἐνδέχεται καθῆσθαι τούτῳ, ἐὰν ὑπάρξῃ τὸ καθῆσθαι, ἃ δὲν ἔστι ἀδύνατον. καὶ εἰ κινηθῆναί τι, ἢ κινῆσαι, ἢ σῆναι, ἢ σῆσαι, ἢ εἶναι, ἢ γενέσθαι, ἢ μὴ εἶναι, ἢ μὴ γενέσθαι ὁμοίως. ἐλήλυθε δ' ἡ ἐνέργεια τοιοῦτο μὲν πρὸς τὴν ἐπιλέγειαν σωπθεμένη, καὶ ὅτι τὰ ἄλλα ἐκ τῆς κινήσεων μάλιστα. δοκεῖ γὰρ ἐνέργεια μάλιστα ἡ κίνησις εἶναι. διὸ καὶ τοῖς μὴ οὖσιν, οὐκ ὀνομάζουσι τὸ κινεῖσθαι, δόξας δὲ πάντες κατηγορεῖν τῶν δυνατὰ καὶ ὅτι ὂν μὴ τὰ εἶναι τὰ μὴ ὄντα, κενὸν μόρια ὄν. τοῦτο δὲ ὅτι οὐκ ὄντα ἐνεργεῖα, ἔσονται ἐνεργεῖα. τῶν γὰρ μὴ ὄντων, ἔνεστι δυνάμει ὄντων. οὐκ ἔστι δὲ, ὅτι οὐκ ἐντελεχείᾳ ὄντων.

A autem & de aliis artibus. Si igitur impossibile est huiuscemodi artes habere, nisi quandoque discat, & accipiat: & non habere, nisi amittat aliquando (aut enim obliuione, aut quadam passione, aut tempore, non enim re corrupta: semper nanque est) cùm cessauerit, non habebit artem: rursus autem statim ædificabit, quomodo accipiens? Et inanimata etiam similiter: nec enim frigidum, neque calidum, neque dulce, nec omnino vllum sensibile erit non sentientibus. Quare Protagoræ opinionem accidet eis dicere. Atqui nec sensum aliquid habebit, si non sentiat, aut operetur. Si igitur cæcum est, quod non habet visum, natura tamen aptum, & quãdo aptum, & item prout natura aptum est habere, iidem sæpius in eodem die cæci, & surdi erunt. Item, si impossibile id est, quod priuatur potentia, quod non fit, impossibile est fieri: quod verò impossibile est fieri; qui dicit esse, aut futurum esse, mentietur. impossibile enim hoc significabat. Vnde illæ orationes, & motum, & generationem perimunt. Semper etenim & quod stat, stabit, & quod sedet, sedebit: Si enim sedet, non surget: impossibile nãque erit surgere, quod non est possibile surgere. Quòd si non est possibile ista dicere, manifestum est, quòd potentia. & actus aliud, & aliud est: ille verò orationes idem faciunt, potẽtiam, & actum: propter quod, non parum quiddam quærunt perimere. Quare cõtingit possibile quidẽ esse quiddam, non esse autem, & possibile non esse, esse verò. Similiter in cæteris quoque prædicamentis, quicquã possibile ambulare, non ambulare: & possibile non ambulare, ambulare. Hoc autẽ possibile est, cui si illius insit actus, cuius potentiam habere dicitur, nihil impossibile erit. Dico autem vt si possibile sedere est, & sedere cõtingit, huic, si exiterit ipsum sedere, nil impossibile erit: & si moueri quicquã, aut mouere, aut stare, aut sisti, aut esse, aut fieri, aut non esse, aut non fieri, similiter. Nomen verò actus, qui ad entelechiã annectitur, aduenit etiã in aliis, maximè ex motibus: videtur etenim maximè motus, actus esse. Quare non entibus non attribuunt ipsum moueri, sed alias quasdam prẽdicationes, vtputa intelligibilia, & desiderabilia esse, ipsa non entia, non autem mota: hoc autem, quia cùm non sint actu, erunt actu. non entium enim, quædam potentia sunt: non autem sunt, quoniam entelechia non sunt.